

Tư Cụt luồn tay trong áo, nhưng tên tài xế rút súng nhanh hơn. Ngoảnh sang bên, Tư Cụt đụng phải khẩu súng thứ hai, nòng đen ngòm, đầu gắn ống bãm thanh cao su dài lè thè.

Biết kháng cự vô ích, Tư Cụt đánh chửi đồng:

— Đồ xỏ lá. Rồi các anh biết tay tôi.

Gã tài xế dề môi :

— Được. Khi nào anh muốn, chúng tôi xin sẵn sàng. Nhưng bây giờ, phiền anh che đầu lại.

Tư Cụt thốt ra một tràng tiếng tục tĩu, giữa giọng cười khanh khách của gã tài xế. Sau cùng, hắn đánh tự tay luồn bao vải vào đầu. Bao vải bằng nhung dày cộm, hắn không thấy gì hết.

Tài xế rõ máy, chạy như mũi tên. Tư Cụt không thấy ánh sáng chung quanh, cũng như không nghe tiếng ồn nên đoán là xe hơi đã chạy ra ngoài ò.

Xe dừng lại, hắn được xốc nách dẫn vào nhà. Hắn định nhìn được lấy túi vải ra, song tên tài xế lại ra lệnh cho hắn: bỏ tay xuống :

— Thong thả. Trong khi nói chuyện với ông chủ, anh phải để hai tay trên đùi. Không được nhấc tay lên, cũng như không được nhấc bao vải. Nếu anh ương ngạnh, tôi sẽ làm anh cụt nốt tay kia, nhớ chưa ?

Tư Cụt lặng thinh.

Đèn đang bật sáng bỗng tắt ngúm, từ phía tối mờ. Qua làn vải dày, hắn thấy loáng thoáng một anh vàng, có lẽ là đèn cây. Một giọng nói kể cả vang lên :

— Chào chú Tư.

Đoán là «ông chủ», hắn đáp :

— Chào ông. Tôi không thích bị đeo túi vải như thằng tù. Yêu cầu ông ra lệnh cho họ bỏ ra, nếu không...

Hắn bị đánh vào bả vai, đau nhói. Hắn vùng dậy, toan đánh trả, song bị kim xuống.

Chủ nhân xoa tay :

— Tư Cụt là anh em trong nhà cửa, các chú hắn, hề nhau làm gì. Thôi, cho phép anh cất túi vải đi.

Như bắt được cửa, Tư Cụt hất bao bố ra khỏi đầu, uốn ngực hít một hơi dài. Dưới ánh sáng đèn cây — một cây đèn cây duy nhất để giữa căn phòng rộng thênh thang, hắn thấy một người đứng tuổi, trán hói, răng thưa, râu mép mỏng dính.

Tư Cụt giựt mình.

Người được kêu là «ông chủ» đối với hắn không xa lạ. Đó là Simun, chủ tiệm nháy Yếu dương, một vũ trường sang trọng mới mọc lên ở Vạn tượng. Y la lên :

— Tưởng ai, té ra ông Simun.

Simun, người đàn ông cụt chân, được coi là tay buôn lậu khét tiếng. Cũng như hắn, người đàn ông cụt tay, được coi là đàn anh chị lừng lẫy.

Simun mỉm cười :

— Tôi rất sung sướng được có một thuộc viên tài ba như anh.

Gã Cụt không đề ý tới lời nói của Simun. Vì hắn đang nghĩ cách trả thù. Hắn quyết cho bọn đàn em của Simun một bài học.

Tên tài xế ngang làng đang đứng chống nạnh, hút thuốc lá tằm bát-xích, thơm ngào ngạt, khẩu súng đeo trễ ở thắt lưng. Mã người nhanh nhẹn.

rắn rồi chứng tỏ hẳn là tay cừ khôi trong làng võ thuật. Song Tư Cụt cũng là tay cừ khôi...

Hắn vung tay ra như chớp xẹt. Tuy chỉ còn một tay, hẳn vẫn triết hạ được tên tài xế dễ dàng. Miếng atêmi kinh khủng vệt vào màng tang, nạn nhân lộn nhào vào ghế xích đu, chỉ kịp kêu ối một tiếng.

Gã Cụt nhỏ nước bọt xuống đất :

— Hừ, mày còn làm tàng nữa không ?

Tên tài xế lồm cồm bò dậy, đặt tay vào thắt lưng. Tư Cụt cười nhạt :

— Mày là thằng hèn. Giữa bọn giang hồ với nhau, cuộc đấu phải đàng hoàng. Có giỏi mày dọ sức với tao. Tao bằng lòng chấp mày hai trái.

Tên tài xế rít lên :

— Ờ, thi đấu. Tao chỉ đấm mày một cái là nát sọ.

Chủ nhân gạt ngang :

— Cấm miệng. Mày chưa phải là đối thủ của Tư Cụt. Vả lại, lúc này, tao đang cần người. Muốn giết nhau tao không cấm. Nhưng phải đợi cho xong việc.

Nghe Simun mắng, gã tài xế im thin thít. Tư Cụt thân nhiên ngồi xuống ghế. Simun gõ tay xuống mặt bàn :

— Thế là xong. Các anh không được hăm hè nhau nữa. Giờ đây, chúng ta bắt đầu vào việc...

Simun nín bật. Đèn trong phòng vụt sáng. Tư Cụt chóa mắt trước những chậu xừ Giang tây đất tiền, những cây vàng, lá bạc bày nhan nhản. Nếu đoạt được một món đồ, Tư Cụt có thể sống

sung túc hàng tháng. Dường như độc được tư tưởng hẳn, Simun gật gù :

— Làm với tôi, anh sẽ có nhiều tiền, rất nhiều tiền, bao nhiêu tiền cũng có. Vừa rồi, tôi đã trả cho anh hai chục lạng trong vụ Sim Leng.

— Thưa ông, tôi đã làm tròn công tác.

Giọng Simun sắc như dao cạo :

— Chưa, anh chưa làm tròn. Tôi ra lệnh giết cả hai, anh chỉ làm một.

— Tôi bỏ thuốc độc vào tất cả các chai rượu.

— Mìla rất thêm huyết ky. Tại sao cô ta không uống ?

— Thưa, tôi không biết.

— Không biết, có nghĩa là anh không làm tròn công tác. Tổ chức của tôi gồm cả trăm người, người nào cũng biết dùng võ khí, lấy mạng người trong chớp mắt, nên cần kỷ luật sắt. Ai trái lệnh, sẽ bị thủ tiêu tức khắc, thủ tiêu không thương tiếc.

Lẽ ra, tôi đã ra lệnh giết anh. Nhưng xét thấy anh mới lầm lần đầu, và lầm không cố ý, nên tôi sai người dẫn anh về đây, lập công chuộc tội.

Bình sinh không sợ ai, Tư Cụt lại rợn người trước giọng nói sang sảng của Simun. Lão chủ tiệm nhảy Yêu đương đã khét tiếng trên đất Lào đồng khô, cỏ cháy. Lão nói đúng : dưới quyền lão có một đạo quân du thủ du thực giết người không gớm tay. Tư Cụt có thể quần thảo với Simun, song đơn thương độc mã hẳn chỉ là con vật hy sinh đại đột trước tổ chức hùng hậu và ghê gớm của gã cụt chân Simun.

Hắn đành xuống nước :

— Thưa, ông muốn tôi làm gì ?

Simun à một tiếng, rồi buông thõng :

— Nội đêm nay, anh phải hạ sát Mila. Giết được Mila, tôi sẽ thưởng anh năm chục lạng vàng.

Tướng nghe lầm, Tư Cụt nhắc lại :

— Thưa, năm chục lạng vàng ư ? Ông cho nhiều quá.

Simun cười hề hề :

— Trong tương lai, tôi còn trả gấp đôi, gấp ba nữa. Tôi rất rộng rãi với thuộc viên. Tôi chỉ đòi hỏi một điều, tuyệt đối trung thành.

Tư Cụt vung tay lên :

— Với năm chục lạng vàng, ông bảo tôi giết ông bộ trưởng tôi cũng nhận liền, huống hồ giết con đi bầu thi Mila. À, thưa ông, Mila ở đâu ? Tôi nghe nói nó trốn biệt tăm rồi.

— Tôi biết chỗ. Anh sẽ đi ngay bây giờ. Anh cần lấy trước năm mươi lạng không, hay là xong việc lấy một mẻ ?

— Thưa, sáng mai ông cho cũng được.

Simun đứng dậy, vỗ vai Tư Cụt :

— Biết anh khoái thuốc phiện, tôi đã chế sẵn thứ này cho anh. Anh sẽ tha hồ say. Hút hết, tôi cho hộp khác.

Tư Cụt sung sướng đỡ lấy cái hộp bằng nhôm. Simun lại nói :

— Anh muốn gì, xin gì cũng có. Từ nay, làm việc dưới quyền tôi, anh sẽ được tiêu tiền thả cửa.

Gã Cụt lấp bắp :

— Cảm ơn ông.

Simun gật gù :

— Đi may mắn nhé.

Gã Cụt ra xe, bụng phờ phở như mở cờ. Hắn tên cùng đi với hắn hồi nãy đã bớt hung hăng, trở lại thịch thịch. Hắn nhìn tên tài xế, vẻ mặt ngơ ngác.

— Túi vải đâu ?

Gã tài xế há miệng chưa hiểu thì Tư Cụt đi tiếp :

— Cái túi vải đen chup lên đầu ấy mà . . .

Ngón đòn lão luyện của Tư Cụt đã làm gã tài xế phách lối nhũn như con chi chi. Hắn chấp tay vái lia lia :

— Thôi, em lay đại ca. Đại ca cứ trên chúng em mãi. Chẳng qua chúng em mưa riu qua mắt thợ. Lành miệng atemi suýt nữa mất rồi . . .

Tư Cụt cười hềnh hếch :

— Xin lỗi chú em. Trong lúc nóng giận, tôi lỡ tay. Anh em chúng mình đừng giận nhau nhé.

Gã tài xế suýt soa :

— Em đâu dám. Từ phút này, em triệt để tuân lệnh đại ca.

Tư Cụt dựa lưng vào ghế, cười một cách khoan khoái. Hắn vốn là người ưa nịnh. « Uống nước đường» vào, hắn nhảy vào lửa cũng không biết nóng.

Đường xá tối om. Chiếc DS sơn trắng lướt như bay trên con đê gồ ghề. Tư Cụt lim dim mắt, phì phèo thuốc lá tẩm nhựa hát-xích.

Trước giờ dùng tay vào máu, hắn thường có thái độ chững chạc như ông giám đốc ngồi chờ thư ký trong phòng giấy.

Xe chạy qua khiêu vũ trường Vieng Ratty. Tài xế chắt lưỡi :

— Trong đó mới có một con bé tuyệt đẹp.

Người da trắng, đai ca a. Nó nhảy thoát y, trên người không có vết sẹo. Đến nốt ruồi, tàn nhang cũng không có.

Gã Cụt neoh con mắt dĩ điếm :

— Con bé làm nghề cời trường ấy, tôi biết rồi.

Chủ máy cận thị thì phải. Trước khi ra sân khấu, nó trát kem phấn dày mình, che hết lỗ chân lông, còn thấy quái gì nữa. Sáng sớm, gặp nó, chủ máy sẽ giựt mình vỡ mộng. Eo ôi, lỗ chân lông của nó vừa to, vừa sâu, trông như ống nước. Đến cái nách của nó thì hơi không thể tả. Chủ máy có biết nó dùng mấy lọ nước hoa một đêm không? Một đêm, cời quần áo bốn lần, mỗi lần đi đứt một chai Sanen số 5, Joai lớn. Bữa nào chủ máy thấy hứng đàn anh sẽ dẫn đến phòng nó. À, phải đeo mặt nạ hơi ngạt, nghe ! Nếu không sẽ tái thổ mà chết.

Tên ngồi cạnh gã Cụt suyt soa :

— Đai ca tài thật, cái gì cũng biết.

Tư Cụt vênh mặt :

— Chuyện ! Vạn tượng nhỏ như mù soa hí mũi, xó xỉnh nào tôi không biết. Vũ trường Vieng Rattray lại là giang sơn của tôi : hàng tuần bà chủ phải biếu tôi một phong bì toàn bạc 500, tụi gái nhảy đều sợ tôi như cọp. Con bé nhảy thoát y ở Vieng Rattray còn thua mấy cô á ở Ernest Outrey về cái khoản vệ sinh.

Rồi hẳn nhún vai - cái nhún vai quen thuộc :

— Ô, đàn anh còn biết nhiều cái nữa. Chẳng hạn bọn gái làm dưới quyền ông chủ Simun. Các chủ đã gặp con bé cái bụng bằng chét tay, cái ngực to bằng hai quả lê đầy nước, suốt ngày đêm bị cấm cung trong phòng ông chủ chưa ?

Tên tài xế liếm mép :

— Của quý ấy, em không dám. Đứa nào mó vào là bỏ mạng. Ông chủ sai người qua tận Hồng Kông, bỏ ba trăm đô la mua nó về đây năm ngoái. Còn nguyên, đai ca biết không? Nó mới 14 tuổi. Ông chủ chơi sành lắm. Cái nào cũng mới toanh, chưa cắt chỉ.

Gã Cụt hừ một tiếng :

— Tâm sự riêng với các chú, đừng tâu với ông chủ, nghe không? Một thằng ma cô, bạn thân của đàn anh, đã làm mọi giới bán cho ông chủ. Khốn nạn, nó mua miếng thịt có 50 đô la, mang về Vạn tượng, cắt trong phòng đúng một tháng. Trong tháng ấy, đàn anh đã tới ba lần. Ba lần ban đêm. Lần nào cũng ở suốt sáng. Simun cụt một giò nên nhận xét kém trước nhiều.

Tên tài xế trở mắt :

— Em bái phục đai ca sát đất.

Tên thứ hai xen vào :

— Thôi, cảm miệng đi, ông nội. Sắp đến nơi rồi.

Dáng điệu khoan khoái, gã Cụt châm điếu thuốc khác : Hẳn khoan khoái vì đã qua mặt Simun, con người từng được coi là trùm dĩ điếm và luôn lậu trên đất Lào. Simun có nhiều tiền, nhiều bộ hạ, còn về mưu mẹo thì vị tất hơn hẳn. Dưới ánh đèn tấp ló xanh nhạt, gã Cụt thoáng thấy nét mặt kính phục của tên tài xế. Xong vụ này, hẳn sẽ được năm chục lạng vàng. Hẳn cố dồn tiền, gầy cơ sở để trong tương lai gần loại trừ Simun treo lên bậc chầu đảng ở Vạn tượng.

Nghĩ vậy, hẳn mỉm cười một mình. Chợt nhớ ra, hẳn hỏi tên ngồi bên :

— À, quên khuấy đi mất. Tên các chú là gì nhỉ ?

Tên lái xe quay lại :

— Em là Ba Mòde. Bè bạn gọi em là Mòde vì em xử dụng súng Mòde rất giỏi. Bắn phát nào cũng trúng, đầu bắn xuôi, bắn ngược, bắn ngồi, bắn nằm, bắn đứng, bắn chạy. Còn thằng, ngồi cạnh đại ca là Tám Răng.

Gã Cụt phì cười :

— Thiếu gì tên mà đặt là Răng ?

Tám Răng nhe hàm răng vầu ra :

— Vì em có bả răng nhọn và cứng kinh khủng.

Khi lâm chiến, anh em thường dùng dao, dùng súng, còn em, em dùng bộ răng. Em chuyên cắn cổ như bẹt gié ấy. Hễ cắn vào là nát họng. Răng em đã uống không biết bao nhiêu máu rồi.

Ba Mòde lái từ từ qua khách sạn Constellation sáng rực đèn điện. Hắn nói :

— Em sắp rẽ sang bên phải, đậu trên một quãng tối. Nhà Mila cách đây mấy bước. Chúng em đợi anh ở ngoài. Nếu gặp trở ngại, chúng em sẽ tiếp cứu.

Gã Cụt lại nhìn vai :

— Hai chú yên tâm, một mình đàn anh đủ ha một tiêu dôi súng ống đầy đủ. Trong vòng năm phút, công việc sẽ xong xuôi. Rồi chúng mình qua Chợ Mới kiếm mấy con bò lạc, lủ hi một lát chợ sương.

Gã Cụt nhảy xuống xe. Giết một cô gái yếu ớt như Mila, hắn thấy dễ dàng như giết con ruồi. Năm phút là lâu nhất, lẽ thường hắn chỉ cần một phút. Sở dĩ hắn dặn năm phút vì còn muốn bán ha cô ả rồi mới thủ tiêu.

Hắn bấm đèn treo lên gác xiêu vẹo. Căn phòng của Mila le lói ánh điện. Hắn vịn nắm cửa. Bên trong có tiếng vọng ra :

— Ai đó ?

Gã Cụt đáp :

— Cảnh sát.

Tiếng Mila :

— Các ông tới đây có chuyện gì ? Trong nhà không có ai hết.

Gã Cụt quát :

— Mila, mở cửa ra mau.

Không đợi nàng thỏa thuận, hắn vịn sức vào một bên vai, xô một cái thật mạnh, cánh cửa mỏng bật tung ra. Trong phòng, đồ đạc, chần gối bừa bộn. Mila đang loay hoay với chiếc va li mở nắp. Có lẽ nàng đang dọn nhà.

Mila vờ lấy cái khăn bông, định quấn ngang bụng, song gã Cụt đã giựt lại. Mila trần truồng đẹp gấp mười lần Mila mặc quần áo. Hắn đã tới xem Mila thoát y nhiều lần ở nhà hàng Vieng Ratty, song trên sân khấu nàng còn dán hai đồng tiền bằng giấy đỏ ở ngực, và bên dưới một cái mũ soa cũng màu đỏ ba góc.

Trước mặt thẩn đèm nay, nàng khỏa thân hoàn toàn. Đứng như thiên hạ ca tụng, người nàng không một vết sẹo, tay chân tròn trịa như nặn, bụng thót lại, ngực nhô ra trong một cử chỉ thách thức đam dâng.

Thiếu tá Sim Leng mắt mạng là đúng. Gã Cụt uôi danh có trái tim sắt đá mà cũng sưng sờ.

Mila lấy tay che thân thể trần truồng :

— Trời ơi, Tư Cụt, anh đến đây làm gì ?

Gã Cụt cười :

— Hai bàn tay nhỏ xíu thế kia che sao được hết ! Bỏ xuống cho rồi.

— Anh ra ngay, nếu không tôi la lên bây giờ.

— Hà, hà, định kêu cảnh binh hả ? Khu này làm gì có cảnh binh mà cầu cứu. Và lại, đêm nay cuối tháng, cảnh sát vừa lãnh lương, phải xuống xóm đập phá đã chứ ! Mila ơi, cô nàng đẹp quá !

— Anh muốn nói gì, đợi tôi mặc quần áo đã,

— Mặc làm gì, cứ để thế này đẹp hơn.

Sự thèm muốn làm giảm bớt những tia lửa sát nhân từ trong mắt tóe ra. Hẳn bỗng cảm thấy toàn thân nóng bừng như ngồi gần lò lửa.

Lâu lắm, hẳn chưa có dịp thưởng thức sắc đẹp quý phái. Cuộc sống nguy hiểm đã làm trái tim hẳn khô đét như cây cỏ bên bờ sông Cửu Long dưới mặt trời thiêu đốt. Đột nhiên, hẳn rung động lại như hồi trẻ tuổi.

Và trong khoảnh khắc, Tư Cụt quên bằng nhiệm vụ do Simun giao phó : hạ sát người đẹp Mila. Gần Mila, và chiêm ngưỡng của báu độc nhất vô nhị của nàng, hẳn mới thấy 50 lượng vàng tiền công còn rẻ, quá rẻ. Đem bán nàng cho ngoại kiều cũng được cả ngàn đô la, huống hồ giết nàng . . . Simun, gã cụt chân, chủ tiệm nhảy Yêu dương khôn thất . . .

Tư Cụt dờ người ngắm Mila . . . Không những quên nhiệm vụ sát nhân, hẳn còn quên luôn nhân viên của Simun, Ba Mòde và Tám Răng đang chờ dưới đường.

Lăn lộn nhiều năm trong tình trường, Mila đã nản ra sự biến chuyển đột ngột trên mặt gã du

dăng chuyên nghiệp và hung hãn. Nàng biết là pho tượng vô tri giác đã bắt đầu xao xuyến. Tuy còn sợ, nàng không sợ như trước nữa. Nàng hy vọng sẽ dùng nhan sắc thuyết phục được Tư Cụt.

Trong giây phút lạ lùng này, nàng bỗng nhớ đến Sim Leng. Sim Leng, người thanh niên cao lớn, cằm vuông, vai tròn, miệng cười ngạo nghễ, nhã nhặn khét tiếng với phụ nữ, uống rượu Vạt như hũ chim. Vì rượu Vạt mà chàng mất mạng.

Tấn thâm kịch đêm ấy hiện rõ mồn một trong trí Mila. Nàng không thể quên được thái độ đau khổ đến bình thần của chàng khi chàng ngã sóng soài trên nền nhà, bọt xùi bên mép. Và chàng nói một hơi :

— Ba... tám... Hãy nghe lời anh trời trăn. Em phải trốn đi. Trốn nội trong đêm nay. Nếu không người ta sẽ giết em. Ràng nhớ lấy, Mila, nhớ lấy 3...8...

Nghĩa là Tư Cụt đến đây đêm nay để giết nàng. Tư Cụt là kẻ giết người thuê nổi danh ở Vạn tượng. Hẳn phải liên quan đến vụ đầu độc thiếu tá Sim Leng.

Đột nhiên, như được mớm lời, nàng hỏi gã Cụt :

— Anh giết Sim Leng phải không ?

Hỏi xong, Mila mới biết là dại. Tư Cụt có thể giết nàng dễ giữ bí mật. Về lo lắng, nàng ngó Tư Cụt trân trôn.

Song nàng đã đoán lầm. Giết người đối với hẳn cũng giản dị và tầm thường như người đòi bụng vào tiệm gọi thức ăn. Hẳn gặt đầu, giọng thản nhiên :

— Phải.

Nàng rú lên :

— Trời ơi, Sim Leng có làm gì anh đâu ?

Tư Cụt búng ngón tay :

— Sim chẳng làm gì anh cả. Vả lại, anh chưa hề quen hẳn. Anh giết hẳn vì người ta muốn giết. Thế thôi.

— Người ta là ai ?

— Em không cần biết. Sim này chết thì hàng chục Sim khác kết bạn với em. Em đẹp như bà tiên, đại gì khóc cho phí nước mắt. Em hãy nghĩ đến mình đi... vì người ta...

— Người ta nhờ anh giết em ?

Tư Cụt lai nhún vai, lạnh lùng :

— Phải. Đêm nay, người ta nhờ anh tới giết em. Giết em, giết em, như đã giết Sim Leng, em nghe rõ chưa ?

Mila rùng mình ớn lạnh. Giọng nàng run run :

— Lạy anh, anh tha cho em. Em chưa muốn chết.

Gã Cụt ngồi xuống giường :

— Ủ, hử anh ghét em, anh đã tặng em nhát dao vào ngực từ này rồi. Giờ, cái ngực em tròn quá, căng quá, đẹp quá, anh không nỡ nào đâm được.

— Anh đừng giết em nhé !

— Để anh xem đã. Em dễ thương, anh sẽ xét lại. Nếu em cứng đầu, anh...

— Đại gì cứng đầu với anh. Nay anh coi, em dám tiếc gì anh đâu.

Mila ném áo che mình xuống đất. Nàng đứng kiễng chân nghiêng nghiêng trước mặt Tư Cụt, cốt

cho hẳn thấy những đường cong hỏa diệm sơn của nàng. Mùi nước hoa đắt tiền, mùi da thịt quyến rũ xông vào mũi hẳn.

Mắt gã đàn ông tàn phế hoa lên. Da thịt hẳn đã nóng tới cực độ. Mila dấm đuối nhìn hẳn, rồi từ từ ngả lên nệm trắng muốt, duỗi chân ra, hai bàn tay kê dưới gáy, tôn hẳn bộ ngực nguyên tử căng phồng. Gã Cụt đã làm chủ nhiều đàn bà, và có thói quen coi đàn bà như cỏ rác, song đêm nay hẳn biến thành tên nô lệ.

Có lẽ vì Mila là người đàn bà khác thường. Mặt đã đẹp, thân hình lại đẹp hơn, dáng điệu còn đẹp hơn nữa. Nhưng cũng có lẽ vì Mila có ngái. Nhiều phụ nữ ở Lào đã dùng ngái yêu để giữ riết đàn ông.

Gã Cụt loạng choạng đứng dậy. Mila giang cánh tay ra, ôm gã đàn ông xấu xí vào lòng. Trước kia, gã Cụt đã chết mê, chết mệt vì nữ sắc. Đến khi mất một tay, hẳn càng thêm muốn hơn, bao nhiêu cũng chưa đủ. Có lần bác sĩ nói với hẳn là người tàn phế thường thêm ân ái, theo luật thừa trừ của tạo hóa.

Hắn hôn mạnh vào má nàng. Chợt nhìn thấy chai rượu huyết ky, gã Cụt nhào tay ra. Hẳn nắm chai rượu, ghé cổ chai vào thành ghế sa lông, dầm xuống. Mảnh vỡ rơi tung tóe, rượu chảy ra ồng ộc. Gã Cụt đưa chai rượu nham nhở lên miệng, và tu hết sạch.

Nếu có tử rượu đầy, hẳn cũng tiêu thụ hết, bưng hồ một chai. Nhất là chai Vat nhỏ xiu. Đối với bọm nhậu, rượu vào là lời ra, song Tư Cụt lại

trái hẳn. Càng uống rượu, hẳn càng lì lợm, mặt danh lại như tượng đá. Hẳn chỉ có một nhược điểm : thích phá phách. Phá phách không phải vì chênh choáng hơi men, mà phá phách cho bớt ngứa ngứa tay chân. Hẳn khoái nhất là uống rượu bằng cổ chai mỗi khi lẹn hồ với đàn bà, và uống xong là ném chai cho vỡ nát. Nghe tiếng chai vỡ, hẳn cảm thấy sung sướng tràn trề, hết như hồi nhỏ hẳn được hút thuốc lá lần đầu.

Như thường lệ, hẳn giăng tay quăng vỏ chai vào tủ gương. Loảng xoảng, tấm gương dất tiền tan ra thành nhiều mảnh.

Cái tủ gương bằng gỗ bạch đàn, Mila thừa riêng ở Pháp, rồi tháo ra từng mảnh, chở phi cơ về Vạn tượng. Hàng ngày, ít nhất nàng soi gương 10 lần, chưa kể những lúc trần truồng rượt lại màn mưa thoát y kêu gọi.

Mila có hai cái thú : thú ngắm hình trong gương và thú uống rượu Vat. Thấy tủ gương vỡ nát, nàng đau nhói như bị đâm kim vào ngực, song nàng cố nén tiếng kêu trong cổ họng. Chai Vat mà Tư Cụt vừa nốc cạn và ném vỡ cũng là món hàng đắt giá. Vì đó không phải là Vat thường. Loại Vat đặc biệt này được Mila đặt mua từ nguyên xứ, gần 50 đô la một chai nhỏ.

Đúng ra, 50 đô la chỉ là hạt bụi đối với con người kiếm hàng ngàn đô la mỗi đêm như nàng. Song nàng tiếc vì đó là chai Vat cuối cùng. Tuần sau, thùng Vat của nàng mới từ bên kia trời Tây hạ xuống Vạn tượng bằng phi cơ thương mại phản lực. Nàng có cảm tưởng là Tư Cụt đã uống

luôn hy vọng cuối cùng của đời nàng, cuộc đời bắt đầu xuống giốc nguy hiểm từ ngày thiếu tá Sim Leng thiệt mạng.

Mắt nàng hoa lên. Nàng nằm ngửa, miệng há rộng, nhìn lên trần nhà, ra vẻ mỗi mệ.

Một cặp mắt từ trần nhà nhìn xuống. Cặp mắt nàng không thể nào quên được. Cặp mắt lơ đãng của người sắp bất tỉnh. Cặp mắt của thiếu tá Sim Leng trước phút vĩnh biệt cõi thế. Nàng có linh tinh là đời nàng sắp hết, không sức mạnh nào, kể cả nhan sắc tuyệt diệu của nàng, cứu vãn được.

Tuổi nàng ứng thuận, hẳn đề nàng xuống :
— Mila, Mila !

Mùi mađini, mùi huyết ky, mùi thuốc lá tầm á phiện, mùi hơi thở nồng nặc, tất cả hợp thành một mùi khó tả, phả vào mặt nàng. Nàng ngoẹo đầu sang bên cho khỏi ngạt :

— Đau em quá !

Tư Cụt cất tiếng cười ha hả. Hẳn rít lên :

— Mũi dao của anh đâm vào thịt còn đau hơn nhiều. Nào, bây giờ còn đau nữa không ?

Nước mắt ràn rụa, nàng đáp :

— Không.

Bỗng nàng cảm thấy như bị điện giật. Tiếng chân người dừng trước cửa phòng. Nàng định bao cho Tư Cụt biết song hẳn đã nhắm mắt lịm dim, bỏ hơi dầm đĩa trên tấm thân đen dúi, đầy ti ẹo, đầy lông lá và đầy hình xăm màu xanh.

Cánh cửa bị đập toang ra. Một tiếng quát dữ dội nổi lên :

— Ngồi dậy, thẳng khốn.